

បាវចនា
កម្មសិទ្ធិអស់រដ្ឋ

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

ចៅកែចិត្តចោរ

ព.ស ២៥៤៥

គ.ស ២០០១

បញ្ជីខ្ចីសៀវភៅ

សាលារៀន :

កំរងសាលារៀន :

ស្រុក / ខណ្ឌ :

ខេត្ត / ក្រុង :

ថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំ ដែលសាលារៀនទទួលបានសៀវភៅ :

ឈ្មោះសិស្សខ្ចីសៀវភៅ	ថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំ ខ្ចីសៀវភៅ	សភាពលក្ខណៈ សៀវភៅ	ថ្ងៃ ខែ ឆ្នាំ សងសៀវភៅ	សភាពលក្ខណៈ សៀវភៅ

ចំពោះគ្រូបង្រៀន

សូមសរសេរឈ្មោះសិស្សដោយបានច្បាស់នៅក្នុងខ្ទង់ « ឈ្មោះសិស្សខ្ចីសៀវភៅ » ។

សូមប្រើអក្សរខាងក្រោមនេះ ដើម្បីបញ្ជាក់សភាពលក្ខណៈរបស់សៀវភៅ :

ក. (សៀវភៅថ្មី)

ខ. (សៀវភៅប្រើហើយ ដែលនៅមានសភាពល្អ)

គ. (សៀវភៅប្រើហើយ ដែលមានសភាពមធ្យម)

ឃ. (សៀវភៅប្រើហើយ ដែលមានសភាពអន់ រឹចាស់)

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្ស និងជួយសិស្សក្នុងការថែរក្សាសៀវភៅដែលបានខ្ចី ។

ថៅកែចិត្តចោរ

ព.ស ២៥៤៥

គ.ស ២០០១

សេចក្តីផ្តើម

គ្រឹះស្ថានបោះពុម្ព និងចែកផ្សាយ បានទទួលការអនុញ្ញាតពីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា អោយបោះពុម្ពសៀវភៅ “ **ចៅកែចិត្តចោរ** ” ឡើងវិញ ដើម្បីរក្សាការពារ កេរដំណែលវប្បធម៌ អក្សរសាស្ត្រជាតិ និងបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់ប្រិយមិត្តអ្នក អាន និងសិស្សានុសិស្ស ។ ក្នុងការបោះពុម្ពផ្សាយឡើងវិញនេះ យើងខ្ញុំបានរក្សាអត្ថន័យ អត្ថរស ខ្លឹមសារ និងឃ្លោងឃ្លា នៅដដែលទាំងស្រុង ។

យើងខ្ញុំរីករាយនឹងរង់ចាំទទួលនូវការរិះគន់កែលំអ ក្នុងន័យស្ថាបនាពីសំណាក់ ប្រិយមិត្តអ្នកអាន និងសិស្សានុសិស្ស ដើម្បីធ្វើអោយការបោះពុម្ពផ្សាយលើកក្រោយៗ កាន់តែសុក្រិតថែមទៀត ។

បោះពុម្ពផ្សាយឡើងវិញតាមច្បាប់ដើម
ដោយគ្រឹះស្ថានបោះពុម្ព និង ចែកផ្សាយ
នៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និង កីឡា
១៤៨ មហាវិថីព្រះនរោត្តម ភ្នំពេញ
ចំនួន ៥ ០០០ច្បាប់
រោងពុម្ព **អប់រំ**
គ.ស. ២០០១ ព.ស. ២៥៤៥

អារម្ភកថា

រឿង “ចៅកែចិត្តចោរ” ដែលបាននិពន្ធឡើងដោយលោក ពៅ យូឡុង និងអ៊ុំលីន កាលពីឆ្នាំ១៩៥៦ បានតូសបញ្ជាក់ប្រកបដោយសិល្បៈខ្ពស់ ហើយសាមញ្ញ នូវលក្ខណៈសារវន្តមួយ នៃសង្គមខ្មែរក្នុងសម័យនោះ ។ ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងតំរូវការ សិក្សាជាបន្ទាន់ របស់សិក្សានុសិស្ស យើងលើកយករឿងនេះមកសរសេរក្នុងកុំព្យូទ័រ ដើម្បីងាយស្រួលក្នុងការប្រើប្រាស់ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវដឹងថា នៅឆ្នាំ ១៩៨០ មុនយកមក សំដែងតាមសំនូមពរ លោក ពៅ យូឡុង បានយកវិញ្ញត្រង់អន្លើខ្លះ ។ រឿងដែលមិត្ត អ្នកសិក្សា កំពុងកាន់អាននេះ គឺជារឿងដែលអ្នកនិពន្ធបានកែលំអរចេញហើយនោះឯង ។ ក្នុងការផលិតសៀវភៅរឿងនេះឡើងវិញ យើងបានរក្សាខ្លឹមសាររឿង ការកាត់កងនាក តាមលំនាំរបស់អ្នកនិពន្ធទាំងស្រុង ប៉ុន្តែយើងគ្រាន់តែកែលំអរភាវវិទ្យាខ្លះ ដើម្បីអោយ មានការឯកភាពគ្នារវាងសៀវភៅសិក្សា ។ ម្យ៉ាងទៀត ដើម្បីកុំអោយលក្ខណៈ “កាល” ពីឆ្នាំ ១៩៥៦ ផង យើងក៏សំរេចយកពាក្យ “រាជការ” មកប្រើជំនួសពាក្យ “រដ្ឋការ” វិញ ។ យើងត្រៀមចាំទទួលការវិនិច្ឆ័យស្ថាបនា ពីមិត្តអ្នកសិក្សាគ្រប់ពេលវេលាដោយ សោមនស្សរីករាយ ។

សូមថ្លែងអំណរគុណចំពោះនាយកដ្ឋានសិល្បៈ ក្រសួងយោសាសនាការ និងវប្បធម៌ ដែលបានផ្តល់ឯកសាររឿង “ចៅកែចិត្តចោរ” នេះមកជាគុណប្រយោជន៍ដល់ សិស្សានុសិស្ស ។

វិទ្យាស្ថានស្រាវជ្រាវវិទ្យាសាស្ត្រក្រសួងអប់រំ
ភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី ១៨ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៨៩

រាយការណ៍

១. នាយ ជានីត អាយុ ១៧ឆ្នាំ ធ្វើការក្នុងហាងឡាន
២. ពូ ហំ អាយុកណ្តាលមនុស្ស តែក្នុងឡាន
៣. ថៅកែឡាន
៤. នាង យ៉ាន ប្រពន្ធពូ ហំ
៥. សុខ ... កម្មករឡាន
៦. មាន ... កម្មករឡាន
៧. គង់ ... កម្មករឡាន
៨. ថ្ងៃ ... កម្មករឡាន
៩. ពួកក្រុមនគរបាល ប៉ីនាក់

រឿងនេះប្រឌិតមានឡើងនៅទីក្រុងភ្នំពេញ

ភាគទី ១

ជាតិក និងតែកុខ

(គេឃើញជាតិកនៅក្នុងរាងស្គម កំពុងកត់ត្រា ចុះដាក់បញ្ជីសៀវភៅ ធំមួយ ទើបឮ ហំ ចំណាស់ពាក់កណ្តាលមនុស្ស ដើរចូលមកលបៗ ។ ជនទាំងពីរឃើញគ្នា សំលឹងគ្នាជួបបន្តិច ទើបឮ ហំនិយាយ)

ឮហំ : លោកក្មួយមានរឿងអ្វី បានមើលពូតាំងពីក្បាលដល់ចុងជើង ហាក់ដូចជា យើងមិនដែលស្គាល់គ្នា ?

ជាតិក : ឮក្រែង ... ក្រែងឡានឮ ...

ហំ : ថៅកែនៅហ្នឹងរឺទេ ?

ជាតិក : ចេញបាត់តាំងពីព្រលឹមម្ល៉េះ

ហំ : យី ! ថ្មើរម៉ានទៅគាត់ត្រឡប់វិញឮមានរឿងប្រញាប់ជាមួយនិងគាត់ផង ។

ជាតិក : មើលទៅបន្តិចទៀតគាត់ និងអញ្ជើញមកវិញហើយ ។

ហំ : ចុះពួកអាដែងអស់នោះ កំពុងតែរៀបចំ ធ្វើឡានអាជាការី ?

ជាតិក : បាទ !

ហំ : ទៅមើលពួកអាដែងអស់នោះ មួយភ្លែតសិន ! (ដើររួចចុះវិញ) ឈឺយ កុំអោយវាឃើញមុខនាំពិបាកចិត្តទេ ។

ជាតិក : អញ្ជើញអង្គុយទៅឮ(ឮហំធ្វើតាម) ខ្ញុំឡើងទៅផ្ទះសិន(ជាតិកក៏ដើរយ៉ាង លឿនចេញពីទីនោះ ហាក់ដូចជាខ្លាចមិនហ៊ានអង្គុយជាមួយតែកុខ) ។

ហំ : លោកក្មួយកុំទៅណាអង្គុយនៅនេះហើយអោយបានពីរនាក់គ្រាន់បានជា គ្នា (ជាតិក ក៏ត្រឡប់មកអង្គុយវិញតែធ្វើជាបើកសៀវភៅធ្វើការ) ។

តែក្នុងឡានដក់ខ្លះ ហូចខ្លះ ច្រៀងខ្លះ ទើបនិយាយថា :

យី ! ចំតែម្តងហើយ ថៅកែទៅណាក៏ក្រមកម្ល៉េះ ។ លោកក្មួយ មានលី
នរណាគេនិយាយថាអ្វីពីខ្ញុំទេ ?

ផានិត : លីគេនិយាយតែរឿងហ្មង ?

ហំ : រឿងស្តី រឿងហ្មង !

ផានិត : រឿងពីម្សិលឡិចណា ! ថាលោកបើកឡានទៅដល់ឡានអុងប៉ាងហ្មងលី ...
ស្តាប់មនុស្សអស់ ៣នាក់ និងមានរបួសជាច្រើន ។

ហំ : រួចដូចម្តេចទៀត ?

ផានិត : ថាលោកពូរត់បាត់ ។ ឥលូវ ... រាជការប្រកាសអោយគេរកចាប់ខ្លួន មាន
ទាំងផ្សាយតាមទូរទស្សន៍ ថាបើ នរណាឃើញរូបលោកពូអោយទៅជំរាប
រាជការ ។ ចុះ ពួងមកធ្វើអ្វី កន្លែងនេះ គឺចិត្តព្រមករកមើល ម្តេចមិន
គេចអោយបាត់ខ្លួនទៅ ។

ហំ : (សើច) មុខតែនឹងគេចហើយ តែធ្វើម្តេចអោយបានជួបថៅកែបើកលុយ
សិន ។

ផានិត : ប្រាក់ខែបន្តិចបន្តួច ពូអើយកុំស្តាយ ។ ចាំទៅៗ គឺចមានគ្រោះថ្នាក់ធំ បើ
លោកពូត្រូវការលុយធ្វើសាហ៊ុយខ្លះ ខ្ញុំជូនខ្លះបាន (ផានិតហូតកាបូបចង
រាប់លុយអោយតែក្នុងខ្លួន) ។

ហំ : (រាងមិនព្រមទទួលលុយ) ទុកបាយចុះលោកក្មួយ ពូមានហើយ ។
លោកក្មួយឯងមុននឹងមកធ្វើការនៅទីនេះ នៅឯណាពីមុន ?

ផានិត : នៅរៀនវិទ្យាល័យស៊ីសុវត្ថិ ។ ខ្ញុំ បានខំណាស់ដែរ តែប្រលងចេះតែធ្លាក់
ឥលូវមិនចង់ត្រឡប់ទៅស្រុកសោះ ព្រោះខ្មាសគេក៏មកសុំធ្វើការនៅនេះ
យកលុយរៀនឈ្នួលយប់ៗទៀត ។

ហំ : ក្នុងឯងអាយុប៉ុន្មានហើយ ?

ជាតិ : ចូលឆ្នាំថ្មីនេះទៀត បាន ១៧ ហើយ ។

ហំ : នៅក្នុងណាស់ គ្មានទាន់បានដឹងរឿងកន្តកកន្លៀតជីវិតបន្តិចសោះ ។
ពូមកនេះមកបើកលុយរង្វាន់មិនមែនមកបើកប្រាក់ខែទេ ប្រាក់ខែបើក
ចាយអស់ ១ខែមុនស្រេចទៅហើយ ។

ជាតិ : រង្វាន់ដោយពូបានធ្វើការយូរណាស់មកហើយឬ ? ខ្ញុំបើធ្វើការយូរៗ ទៅ
ថៅកែថា នឹងអោយរង្វាន់ខ្ញុំដែរ គឺប្រាក់ចំណេញ ដែលត្រូវចែកគ្នា តាម
ភាគៗនោះឬ !

ហំ : រង្វាន់នោះ លីគ្រាន់តែនិយាយ តែគេមិនដែលចែកទេ ។ រង្វាន់ពូគឺរង្វាន់
ក្តៅៗ ។ គឺថៅកែណា ដែលជាអ្នកបញ្ជូនអោយពូបុកឡាន អាហ្នឹងលី
អោយ វាមានគ្រោះថ្នាក់ គេលែងហ៊ានជិះទៀត គេមកជិះតែឡានយើង
ហើយថៅកែសន្យាថា បើពូធ្វើបានគាត់អោយរង្វាន់ ១ម៉ឺនរៀល ។ រឿង
នេះ ជារឿងស្ងាត់កុំនិយាយអោយសោះ ។

ជាតិ : យី ! អូអញ្ចឹងម្យ៉ាងមិញ គឺពូបុកឡានវាដោយចេតនាតែម្តង ។

ហំ : នឹងហើយ ! ដាក់អាមួយម៉ោងមួយរយ ទាន់អាងព្រលែងចំណូលឆ្នាំ
ជំនិះ ។

ជាតិ : យី ! ពូហ៊ានធ្វើអញ្ចឹង !

ហំ : មិនហ៊ានឯណា “មួយម៉ឺនរៀល”... ។

ជាតិ : ចុះមានអ្នកជិះបានស្លាប់ ដោយពូឯងបុកឡាននោះ ។

ហំ : ពួកនោះវាស៊ីយវា អាយុវាអស់ ។ អ្នកណាដឹងធ្វើម៉េច ។

ជាតិ : ចុះឥលូវបើរាជការគេមករកចាប់ពូឯង ?

ហំ : អោយតែបានមួយម៉ឺនគេចប្រាវឥលូវ ។ យូរៗភ្លេចខ្លួនបន្តិញសោះ

មកវិញដដែល ។ ហើយម្យ៉ាងទៀតថៅកែ គាត់សន្យាថា គាត់ជួយគិតគូរ
គេឯង ។ រឿងអ្វីតែមានលុយហើយ វាមិនដែលទៅជាជំរុំទេ ។

ជាតិ : ខ្ញុំ បើថៅកែប្រើបែបនេះ ទុកជាអោយលុយយ៉ាងណា ក៏មិនហ៊ានដែរ ។

ហំ : ចុះបើក្មួយធ្វើការរាជការ និយាយអោយត្រង់ណា !
តើលោកក្មួយហ៊ានស៊ីសំនូកឬទេ ? និយាយអោយត្រង់ណា !

ជាតិ : ខ្ញុំ មិនហ៊ានថាទេ ។

ហំ : ឃើញទេរឿងស៊ីសំនូក និងរឿងបែបពួននេះ មិនខុសគ្នាប៉ុន្មានទេ ។

ជាតិ : ពួងសំលាប់គេទាំងរស់ណា ។

ហំ : ចុះស៊ីសំនូកមិនកាច់កេទាំងរស់ ! ចុះបំបាត់លុយរាជការ មិនកាច់កេ
ទាំងរស់ ! អ្នករកស៊ី បំបាត់គេគ្រប់យ៉ាង មិនកាច់កេទាំងរស់ !

ជាតិ : ឱពុទ្ធាអើយ ! ខ្ញុំ យ៉ាងណាក៏មិនហ៊ានដែរ ទុកជាគេអោយប៉ុន្មាន ក៏មិន
ហ៊ានសំលាប់មនុស្សដែរ ។

ហំ : កុំអាលរកពុទ្ធា ! បើមិនសំលាប់គេមានតែទុកអោយគ្នាឯងស្លាប់ !
ក្មួយរើសមើលយកខាងណា ?

ជាតិ : ខ្ញុំ មិនយល់ទេពូ ពួងចង់ថាដូចម្តេច អំបាញ់មិញ ?

ហំ : ថា “បើមិនដាច់ចិត្តសំលាប់គេតោងគ្នាឯងស្លាប់” តើគ្នាឯងស្លាប់ ក្មួយ
ឯងធ្វើដូចម្តេច ?

ជាតិ : ម៉េចអញ្ចឹង ?

ហំ : ពូត្រូវការលុយមួយម៉ឺន គ្មានមួយម៉ឺន ប្រពន្ធពូងរាប់ ឈឺដើមទ្រូងក្អក
ខេះៗ ត្រូវការសំរាកមិនធ្វើការ តើបានអ្វីស៊ី ។ ទៅពេទ្យៗ អោយសំបុត្រ
ទិញថ្នាំចាក់ ។ ពូគ្មានលុយទិញថ្នាំធ្វើម្តេចទុកអោយប្រពន្ធស្លាប់ឬ ?
កូនស្រីពូប្រលងជាប់ចូលអនុវិទ្យាល័យនារី សាលាតំរូវអោយទិញសំពត់

អារ សៀវភៅ មុងតាមរបៀបគេ មិនទិញអោយកូន កូនខាតរៀន ។
ខាតរៀនល្ងង់ដូចពូទៀត ។ ធំឡើងវេទនា ម៉្លោះហើយ ត្រូវពូ ហ៊ានប្តូរ
អោយកូនបានចំណេះនឹងគេ ទើបដោះបញ្ហានេះអោយបានស្រេចខ័រិល
រល់តែដដែលៗនៅតែល្ងង់ ព្រោះហេតុក្រដៅតែក្រ ព្រោះហេតុល្ងង់
...ម៉្លោះហើយប្រថុយធ្វើម្តេចអោយតែបានលុយ និងបានចំណេះទៅ ។
ម្តាយ ពូគាត់ចាស់ហើយ ហើយគាត់ចង់ធ្វើបុណ្យមុននឹងគាត់អនិច្ចកម្ម
គាត់សុំលុយពូអោយពូធ្វើម្តេច មិនអោយគាត់ធ្វើបុណ្យធ្វើទាន ហាក់ដូច
ជាធ្វើទណ្ឌកម្ម សំរាប់គាត់អញ្ចឹង ...

ជាតិភ : ពូយកលុយក្តៅក្រហាយទៅជូនគាត់ យកទៅធ្វើបុណ្យ ក្រែងមិនបាន
បុណ្យណា ?

ហំ : បាន ឬ មិនបានទុកមួយឡែកសិន ធ្វើម្តេចអោយតែម៉ែបានស្រួលចិត្ត
ដោយថាអញមានលុយធ្វើបុណ្យនឹងគេដែរ ស្រុកឥលូវអញ្ចឹង គេកាប់
ជ្រូកធ្វើបុណ្យ គេស៊ីសំនូកធ្វើបុណ្យ ឬ គេធ្វើបុណ្យដើម្បីមានផ្លូវរកស៊ី
គេសំពះព្រះសង្ឃ ដើម្បីអោយគេស្រឡាញ់(ជាតិភត្រវីក្បាល ហួសចិត្ត)
លោកក្នុងត្រវីក្បាលហួសចិត្ត ! នេះហើយជីវិតពិតៗ ដែលមិនមែន
ជីវិតតែពាក្យសំដី តែក្បួនខ្នាតបានថា សរុបសេចក្តីឃើញថា ពូត្រូវតែ
ប្រថុយអោយបានមួយម៉ឺនរៀលសិន ។ ពូគិតស្រេចយូរណាស់មក
ហើយ ពូល្បងស្រាយរឿងនេះតាមវិធីច្រើនណាស់ហើយ តែទៅមិនរួច
បានជាសល់តែផ្លូវមួយហ្នឹង ទើបប្រថុយទទួលថៅកែ គាត់ត្រូវការស្រាប់
ផង ចាំអី និងលេងមួយបាន ដើម្បីរកសាងជីវិតវង្សត្រកូល ។

ជាតិភ : ខ្ញុំឈប់ឮ ឈប់ឆ្លើយ ឈប់ដឹងហើយ ! (ដើរចូលមកអង្គុយ)

ហំ : កើតមកជាមនុស្សហើយ ក្នុងមិនអោយឈប់ឮ ឈប់ឆ្លើយ ឈប់ដឹង
បានទេ ! ច្បាប់ជីវិតបង្ខំក្នុងអោយដោះស្រាយ រឿងដែលមានចោទ

រាល់ៗថ្ងៃ ។ បើក្មួយគេចមិនដោះស្រាយ គឺក្មួយព្រមទទួលរងជាមុន
ហើយស្រេច ។

ជាតិគ : ខ្ញុំនឹកថា ខ្ញុំហើយជាមនុស្សអភ័ព្វជាងគេ កំព្រាឥតឪពុកម្តាយ នៅជាមួយ
មាមីង គេអ្នកមាន គេធ្វើបាបគ្រប់យ៉ាងរកតែរៀនដោយចិត្តស្ងប់មិន
បាន ។ គេប្រើឆ្វេងប្រើស្តាំ ផ្តាច់យ៉ាងដូចម្តេចក៏មិនត្រូវ ខ្មោចចេញ
ខ្មោចចូល និយាយតែពីមាន ពីសប្បាយផ្ទុយនឹងខ្ញុំ ដែលក្រ ។

ហំ : មានមនុស្សវេទនាជាងក្មួយ ជាងមា ច្រើនណាស់ទៅទៀត លោក
ក្មួយ ។ មានមនុស្សច្រើន បានព្រឹកខ្វះល្ងាច គ្មានអ្វីវិល្ល័ គ្មានដំបូលជ្រក
រស់ដោយសារលក់កំលាំងប្រចាំថ្ងៃ លោតែឈឺ ដេកចាំរង ។ ជនទាំង
នោះគេប្រៀបបានទៅនឹង សត្វដែលកើតមក គេទុកអោយរស់គ្រាន់តែ
សំរាប់ធ្វើការផ្តល់ផលអោយទៅជនមួយជំពូកទៀត ដែលកើតមកចាំតែ
ទទួលផលស្រាប់ដោយមិនចាំបាច់ធ្វើការ ឬដោយធ្វើការតែបន្តិច ។
មួយថ្ងៃគិតតែប្រើស្លៀតបោករាប់មិនអស់ ។

ជាតិគ : នេះហើយសង្គមសក្តិភូមិ គ្មានរបៀបបណ្តោយមនុស្សប្រយុទ្ធគ្នាតាមចិត្ត
ប្រកាបប្រចាក់គ្នា បោកបន្លំគ្នា លួចប្លន់គ្នា កេងប្រវ័ញ្ចគ្នា រហូតដល់ច្បាំង
គ្នា ដើម្បីតែម្យ៉ាងគឺ ដើម្បីរស់ទៅតាមសេចក្តីលោភ មិនចេះឆ្អែត ។ នេះ
ហើយសង្គមពុករលួយ ដែលអ្នកប្រសប់ ចេះតែសប្បាយនៅចំពោះមុខ
មនុស្សភាគច្រើន ដែលវេទនា ពីរឿងរស់ ។ នេះហើយសង្គមនាយទុន
មនុស្សជិះជាន់មនុស្ស ព្រោះពួកឈ្នះចេះរៀបចំគ្នា ដើម្បីសង្កត់ពួកអ្នក
ចាញ់អោយធ្វើការ បង្កើតផលអោយខ្លួនរស់បានស្រួល ។

ហំ : ក្មួយបានរៀន ក្មួយចេះរកពាក្យច្បាស់ថាបាន ។

ជាតិគ : ពូងឯហ្នឹងក៏សំលាប់គេដើម្បីខ្លួនរស់ដែរ ។

ហាំ : ឮមានចង្រងណាក្នុង តែជីវិតវាបង្ខំឮទេតើ ! ដូចឮបានជំរាបក្នុងរូបមក
ហើយស្រាប់ ។

ផានិត : ថៅកែ ហ្នឹងបង្ខំឮឯង ។

ហាំ : ថាដូចនេះក៏បាន ។ តែចុះនរណាបង្ខំថៅកែ ?

ផានិត : អ្នកណា ! លោកចង់មានតែឯងហួសពេក ។

ហាំ : ត្រូវហើយថៅកែ គាត់ហ៊ានលោភ ព្រោះគ្មានច្បាប់ណាមក កំរិតសេចក្តី
លោភ គាត់សោះ ។ ដល់ចង់មានបានហួសកំលាំងគាត់ គាត់យកទឹកលុយ
ទៅទិញកំលាំងគេ ហើយដោយសារកំលាំងគេ សម្បត្តិគាត់កើនឡើងៗ
យូរៗទៅគាត់ទិញ ខ្មែរទាំងអស់មកប្រើ ។

ផានិត : ពិតមែនហើយ ចុះផ្លូវដោះស្រាយ ?

ហាំ : កុំមាត់លីសួរសំលេងអា “មែរសីដេស” ថៅកែមកហើយ ។ គុំថៅកែ
មែន លោកក្នុង ខ្ញុំលាលោកក្នុងអោយហើយណា ព្រោះតែបានលុយ
មួយម៉ឺនប្រាយភ្លឺងហើយខ្ញុំ ។

ផានិត : ចុះ ខ្ញុំឮអោយទៅណា ?

ហាំ : អង្គុយបូកលេខហើយ សង្វេគរឿងសង្គមតទៅទៀតចុះ ។

ផានិត : ឮឯងពួនត្រង់នេះសិនទៅ ក្រែងថៅកែឃើញគាត់បើកឡានចេញគេចទៅ
ណាទៀត ។

ហាំ : ក្នុងថានេះសមម្យ៉ាងដែរ (តែក្នុងក៏ពួនបន្តិចសិន) ។

ឆាកទី ២

ផានិត - ហំ - ថៅកែ

ថៅកែ : (ដើរចូលមកមើលឃើញតែផានិត ព្រោះពួកហំពួនទៅហើយ)
ផានិតមានមនុស្សចំលែកមកសួរអ្វី ... អីដែរ ?

ផានិត : បាទដូចជាមិនឃើញទេ ។

ថៅកែ : អញទៅស្នាក់ខ្ទប់ឯក្រសួងគិញហើយ តែមិនដឹងជាបានផលយ៉ាងណា ?
តែនៅផ្ទះប្រយ័ត្ន មើលបើមានមនុស្សចំលែកមកសួរ ឆ្លើយថាមិនដឹងទៅ ។

ផានិត : បាទ !

ហំ : (ស្ទុះចេញពីកន្លែងពួនមក) ក្រាបប្រណិប័តន៍ ថៅកែ

ថៅកែ : យី ! អាហំ អាងងឆ្អុតទេឬ ! មកធ្វើអ្វីហ្នឹង ?

ហំ : ប្របាទ ... មក ... សុំ ... នែ ... នែ...

ថៅកែ : អាងងមិនដឹងជាគេប្រកាស តាមវិទ្យុរកចាប់ក្បាលទេ ? រួចអាងងមក
នេះគិតសំលាប់ទាំងអស់គ្នាហៈ ?

ហំ : ខ្ញុំ ដឹងថាគេរកចាប់ខ្លួនខ្ញុំហើយ បានជាខ្ញុំ ភ្លៀត មកបើកលុយរង្វាន់រួច
នឹងអាលគេច ។

ថៅកែ : យី អានេះរង្វេងខ្លួនហើយ គិតតែរង្វាន់ ជាប់គុកឯណោះមិនគិតទេ ។
ទៅ ! រត់អោយបាត់ពីទីនេះទៅ !

ហំ : ថៅកែ មេត្តាអោយលុយមកសិន !

ថៅកែ : (ហូតកាបូបយកលុយ) ហី ! យក ២០០ រៀល រួចទៅឯណាអោយបាត់
ទៅអាចង្រៃវាយក៏

ហំ : កាលដែលចៅកែ មានប្រសាសន៍នឹង ខ្ញុំដោយខ្ញុំ មួយម៉ឺន ! ទាល់តែ ប៉ុណ្ណឹងដែរបានខ្ញុំប្រថុយលក់ស្បែក ។

ចៅកែ : យី អានេះ ! អញមិនដឹង ! បើ ២០០ មិនយកអញមិនដឹងអីទេ ទៅ ! ចេញទៅ ! ធ្វើអោយអញមានរឿងដោយសារផងឥលូវមកលំអុករក ១ម៉ឺនទៀត អាណាតាមអាងទាន់ ។

ហំ : ព្រះតេជគុណ ខ្ញុំទុកជាម៉ែឪហើយ មេត្តាខ្ញុំចុះ ។ ជីវិតខ្ញុំថ្លៃតែ ១ម៉ឺន រៀលទេ ។ ម្តេចព្រះបាទម្ចាស់មានប្រសាសន៍ឯណាទៅវិញ ។ អោយខ្ញុំ ភ្លាមមក ១ម៉ឺនដូចជាបោះចោល អោយសត្វលង់ទឹកទៅចុះ ។ ព្រះតេជ គុណស្គាល់ចិត្តខ្ញុំស្រាប់ហើយ ស្និស្សាបរស់នឹងព្រះតេជគុណយ៉ាង ណា... ។

ចៅកែ : យីអានេះ និយាយច្រើនណាស់ អញជាមិនដឹងហើយ ។ យកឡានអញ ទៅបុកគេ ខូចឡានអញងាប់មនុស្ស ៣នាក់ រឿងវាវិនិងអាងនេះ សំបើមណាស់ ប៉ោគេវាក្តីផង ឥលូវមកវិតឯងមួយទៀត ។ ជានិត ជួយគិតមើល អានេះវាគិតជញ្ជក់ឈាមឯង អោយនៅតែស្បែក និងឆ្អឹងតែម្តង ។

ហំ : ព្រះតេជគុណជ្រាបស្រាប់ហើយ ! ខ្ញុំបរឡានបុកគេ គឺ ធ្វើតំរូវចិត្ត ព្រះតេជគុណ ។

ចៅកែ : អញឱ្យបុកមែនតែអញមិនមែនអោយបុកទាល់តែមានស្លាប់មនុស្ស ឯណា ?

ហំ : ខ្ញុំ ក៏មិនមែនចង់អោយមានមនុស្សស្លាប់ដែរ ។ តែនរណាប៉ាន់គ្រោះថ្នាក់ បាន ?

ចៅកែ : អើ ! រួចអាងមកទារលុយអញទៀត ?

ហាំ : ចុះចៅកែសន្យាថា បើខ្ញុំបុកឡានអាហុង-លី-បាន អោយខ្ញុំ ១ម៉ឺន ។
ខ្ញុំទារតាមតែចៅកែសន្យា ។ (កម្មករចូល) ។

ចៅកែ : អើ ! អញអោយឯងបុកកុំអោយស្លាប់ ឥលូវមានស្លាប់ រឿងវាធំអញមិន
ដឹងទេ ។

ហាំ : ចៅកែគ្មានបានបញ្ជាក់មុនថា កុំអោយមានស្លាប់ ឬ អោយមានទេ ។
ចៅកែគិតថាអោយតែបុកវា យកពីខាងសំបើមថាពួកយើងស្បៀង ជាង
ពួកវាប៉ុន្មាននោះ ឥលូវខ្ញុំធ្វើតាមបានហើយ រង្វាន់ដែលសន្មត់ថាអោយខ្ញុំ
អោយមកឥលូវ : ១ម៉ឺនរៀល !

ចៅកែ : យី អាំ ! សំដីវិងណាស់ហ្ន៎ !

ហាំ : ចៅកែ ខ្ញុំបាទត្រូវការ ១ម៉ឺនណាស់ ព្រន្ទខ្ញុំយី កូនត្រូវចូលអនុវិទ្យាល័យ
ម្តាយខ្ញុំ ចង់ធ្វើបុណ្យបន្តិចបន្តួចនឹងគេ ។ អោយតែបាន ១ម៉ឺនមកខ្ញុំយក
ទៅអោយប្រពន្ធកូន ម្តាយសប្បាយខ្ញុំយ៉ាងណា យ៉ាងនោះចុះ ខ្ញុំឥតគិត
ទេ ខ្ញុំសូមលើកដៃសំពះចៅកែម្តង បើមិនអាណិតខ្ញុំទេ អាណិតតែប្រពន្ធ
កូន ម្តាយខ្ញុំចុះ កុំតែមានវង្សត្រកូល ខ្ញុំមិនត្រូវការ ១ម៉ឺនធ្វើអ្វីទេ ។

ចៅកែ : ឃើញទេអានេះ មានត្រង់នឹងឯងឯណា វាធ្វើការអោយឯងមិនមែន
ដោយស្រឡាញ់ឯងទេ តែវាធ្វើការអោយឯងដើម្បីសំរេចប្រយោជន៍ វាឯ
នោះ ឯងមិនទាំងអាណិតអញផង ចុះអោយអញអាណិតឯងម្តេចបាន ។

ហាំ : ឥលូវឈប់និយាយ ពីអាណិតខ្ញុំចុះ និយាយពីពាក្យដែលចៅកែ ដែល
បានសន្យានឹងខ្ញុំ ។ ចៅកែបានថា “អាហាំអាឯងមើលស្រៀវឡានអាហុង-
លីអោយចម្អិនជំនីរ អញអោយឯង ១ម៉ឺនរៀល” ។ ខ្ញុំបានបញ្ជាក់ចៅកែ
ពីរ បីដងចៅកែថាអោយ ១ម៉ឺនមែន អោយតែខ្ញុំធ្វើបាន ។

ចៅកែ : អញមិនដឹង អញមិនដែលនិយាយដូចនេះទេ អាងង ចង់ទៅប្តឹងៗទៅ
អាងងនិយាយអោយបែកមេឃ ក៏គ្មានលោកណាជឿឯងដែរ ។ នាម៉ឺនគេ
ជឿអញអាសំអុយ ។

ហំ : ចៅកែមិនខ្លាចឆ្កែទាល់ច្រកទេឬ ? លេងបញ្ឆេះអោយប្តឹងតិចខ្ញុំប្តឹងមែន
ខ្ញុំមានសាក្សី ខ្ញុំណា ព្រោះកាលចៅកែនិយាយគឺចៅកែ និយាយនៅ
ចំពោះមុខអាងងអស់នោះ អាសុខ អាមាន អាទ្រី អាគង់ សុទ្ធតែបានឮ
ពួកទាំងនោះ វាទាំងបានឃាត់ខ្ញុំ កុំអោយធ្វើផង ។

ចៅកែ : (សើច) ពួកអាអស់នោះ វាមិនមែនឆ្កួត ទៅសំលាប់អញអោយអាងង
រស់នោះទេ ។ ទុកជាវាលីមែន អោយលុយវាខ្លះទៅ វាទៅជាមិនឮ
វិញហើយ ។

ហំ : កុំអាងទឹកប្រាក់ ហើយមើលងាយមនុស្សពេក ចៅកែ !

ចៅកែ : កុំអាងទឹកចិត្តមនុស្សធម៌ ហើយមើលងាយកំលាំងប្រាក់អាហំ !

ហំ : អ្នកមានស្គាល់តែពីលុយ តែម្តង គ្មានចិត្តមេត្តា គ្មានសម្បជញ្ញៈទេ ។

ចៅកែ : បើអ្នកក្រមិនស្គាល់លុយ អ្នកក្រមកទារ ១ម៉ឺនធ្វើអ្វី ? ។

ហំ : ព្រោះអ្នកក្រត្រូវការលុយយកមកចិញ្ចឹមជីវិត ខុសពីអ្នកមានដែរ ត្រូវ
ការលុយសំរាប់យកទៅ អ្នកប្រាប់គេថា ខ្លួនមានលុយច្រើន ឬ សំរាប់ជា
គ្រឿងបញ្ឆោតចិត្ត អោយសប្បាយរីកចម្រើនជាន់គេ ជាន់ឯង ។

ចៅកែ : យីអានេះ កាន់តែព្រហើនឡើងៗ ចេញពីផ្ទះអញអោយឆាប់ ។

ហំ : ជានិតជាសាក្សីខ្ញុំមួយទៀត ថាចៅកែបានប្រើអោយខ្ញុំ បុកឡានអាហុង- លី
មែនថា អោយខ្ញុំ ១ម៉ឺន ឥលូវមិនអោយ ។ យើងនិយាយគ្នាទាំងប៉ុន្មាន
ជានិត បានស្តាប់ឮទាំងអស់ ។

ចៅកែ : ចេញពីផ្ទះអញទៅ !

ហាំ : អោយ ១ម៉ឺនមក !

ចៅកែ : ទៅ !

ហាំ : ទេ ។

ចៅកែ : អាហាំទៅ អាណិតអញហី ! អញអោយ ៥០០៖០០ ។

ហាំ : ចៅកែអាណិតខ្ញុំ អោយខ្ញុំ ១ម៉ឺនមក ។

ចៅកែ : ១ម៉ឺន ! ១ម៉ឺន ! អញបានពីណាមក ?

ហាំ : បានពីខ្ញុំ ពីជានិត ពីអាសុខ ពីអាទ្រី ពីអាមាន អាតង់ ពីខ្មែរអ្នកធ្វើការ
ទាំងអស់គ្នា ។

ចៅកែ : អាហាំចេញពីផ្ទះអញអោយឆាប់ក្រែងលោ ...

ហាំ : ក្រែងលោស្អី ខ្លាំងណាស់ ចូលគុណទាំងអស់គ្នា ។ រឿងបុកឡាន ខ្ញុំគ្រាន់
តែជាដៃជើង ខ្លួនក្បាលគឺចៅកែឯង ។

ចៅកែ : អាហាំ ... អាហាំ ... អាហាំ ... អញអង្វរអាឯង ។

ហាំ : អង្វរខ្ញុំធ្វើអ្វី ឋានៈចៅកែ មិនត្រូវអង្វរខ្ញុំទេ ខូចកិត្តិយស អ្នកមានអស់
ហើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំលែងនោតហើយ សំលេងទន់របស់ចៅកែ គ្មាន
ឥទ្ធិពលមកលើខ្ញុំទៀតទេ ។ លុយ១ម៉ឺនដែលសន្យា ទើបលួងចិត្តខ្ញុំបាន ។

ចៅកែ : អាហាំឯងចង់សំលាប់អញឬ ? បានជាអញនិយាយអ្វី ឯងធ្វើដូចជាថ្លង់
ដូចជាស្លាប់គ្នាពុំបាន ! ខំជួយឯងពីនោះ មកឥតប្រយោជន៍សោះ ផ្គត់ផ្គង់
តាំងពីខោអាវ លុយស៊ុបខ្លះទៀត កូនប្រពន្ធឯង ក៏អញមិនធ្មេចភ្នែក
ដែរ ។ តាំងពីនោះមក យើងមានរឿងសុខទុក្ខជាមួយគ្នាច្រើន ៖
អញ ពឹងអាឯងក៏មាន ឯងពឹងអញក៏មាន ម្តេចឥលូវម៉េចនិយាយគ្នាស្តាប់
ពុំបាន ។ អញអស់ប៉ុននឹងហើយ ! មើលនាយជានិត ឯណោះគ្មានការធ្វើ
អញយកមកឱ្យធ្វើការជាមួយ អញជួយយុវជន ។ រឿងអ្វី ដែលរាជការ

ហៅអោយជួយជាតិ អញមិនដែលខានទេ តាំងពីសង់សាលា ទិញឆ្នោត
វត្ថុជួយសមាគម សង់សាលាបាលី សង់វត្ត ធ្វើបុណ្យ ទានគ្រប់សព្វ នៅ
តែមិនដឹងអញទៀត ។ អញសព្វថ្ងៃខ្វះអស់ហើយ គេជញ្ជក់គ្រប់ទិស
នៅតែស្បែក និងឆ្អឹងទេ ។

ហំ : ឆី ! រឿងចៅកែកំសត់មែន គួរសរសេរជាសៀវភៅទុកដើម្បី បញ្ជាក់ថា
ចៅកែជួយជាតិសាសនាយ៉ាងណាខ្លះ ។ ចៅកែនេះជួយខ្ញុំ ជួយក្មួយង
ណោះដើម្បីប្រើយកកំរៃពីខ្ញុំ និងពីក្មួយងណោះ ។ ជួយជាតិយក ចំណេញ
ពីជាតិ ។ ជួយសាសនាយកចំណេញពីសាសនា ។ គោរពសរសើរពីស្តេច
ដើម្បីយកចំណេញពីស្តេច ក្តីគ្រឿងអំពើល្អប្រាប់យើងខ្ញុំ នោះទៅមិនរួច
ទេ ចៅកែ និងខ្ញុំមានរឿងតែយ៉ាងខ្លីជាមួយគ្នាអោយខ្ញុំ ១ម៉ឺន ដូចសន្យា
ឬមិនអោយ ? បើអោយខ្ញុំ ខ្ញុំមិនឆ្លើយដាក់ចៅកែ ខ្ញុំសុខចិត្តធ្មេចភ្នែក
ជួយចៅកែទៀតចុះ ។ បើមិនអោយទេ...ខ្ញុំសូមទោស ឆ្លើយដាក់ហើយ ។

ចៅកែ : ជានិត បើមាននរណារកអញ ថាអញទៅជួបនឹងគេ ថាមិនដឹងជាថ្មើរ
ម៉ាតបានមកវិញទេ ។

ហំ : ចៅកែគិតទៅណាហ្នឹង ? អញ្ជើញទៅណាមិនបានទេ ។

ចៅកែ : អាងងស្តី ក៏មកផ្តាច់សិទ្ធិអញមិនអោយទៅណាបាន ?

ហំ : មានរឿងមួយវាភ្ជាប់ ចៅកែនឹងខ្ញុំ

ចៅកែ : អញទៅ !

ហំ : ខ្ញុំ មិនអោយទៅ !

ចៅកែ : អញនៅតែទៅ ។

ហំ : ទៅខ្ញុំទៅតាម ។

ចៅកែ : អញឡើងឡាន ។

ហំ : ខ្ញុំឡើងដែរ ។

ចៅកែ : អញទៅប្តឹង។

ហំ : ហ៊ានទៅប្តឹងល្អហើយ ។

ចៅកែ : អញទៅហើយ ។

ហំ : ខ្ញុំទៅតាមដែរ ។

ភាគទី ៣

ដានិត - កម្មករ - សុខ - មាន - ត្រី - គង់

(ដោយចៅកែ និងតែកុង ហំចេញពីទីនោះទៅ ពួកកម្មករធ្វើឡានដោយ មានលីដដែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំង នាំគ្នាមកសួរមើល តើមាននរណា មានរឿងអ្វី)

ត្រី : លោកប្អូនមានរឿងអ្វី លីមាត់នរណាដែកគ្នាខ្លាំងម្ល៉េះ ?

ដានិត : (ងើបមុខឡើង រួចអោនទៅវិញ)

សុខ : បើសួរគេមិនឆ្លើយដដែល មកទៅធ្វើការយើងវិញ ។

គង់ : ទេចង់ដឹង ។ នែ លោកប្អូននរណាមានរឿងអ្វី ?

ដានិត : រឿងធំណាស់ ខ្ញុំមិនហ៊ាននិយាយជំរាបទេ ។

មាន : យី ! យ៉ាងណាទៅមិនស្រួលទេដឹង ?

ត្រី : ប្រាប់យើងអោយដឹងផងមើល ។

ដានិត : នែ ! ...នែ ... ពូហំគាត់មកហើយ គាត់ជាប់ឈ្មោះនឹងចៅកែ ពីរឿង ... ឈ្លើយ កុំសួរខ្ញុំ ខ្ញុំនិយាយមិនរួចទេលោកអើយ ! ក្នុងលោកនេះ បើខ្ញុំ កើតមកហើយកុំអោយមានភ្នែកមានត្រចៀកប្រហែលជាខ្ញុំបានសប្បាយ ជាង ។ ខ្វាក់ ថ្លង់ គ កុំអោយឃើញលី និយាយចេញ ឮរឿងតែម្តងទៅ វាចូរដើមទ្រូងជាង ! ខ្វាក់ត្រង់ជាអាការៈ អាចនាំអោយមនុស្សពិបាកខ្លះ មែន តែពិបាកនោះ តូចជាងអាការៈ ឃើញលី ចេះនិយាយ ហើយធ្វើ អ្វីមិនកើត ។ មនុស្សយើងរស់សព្វថ្ងៃប្រយុទ្ធគ្នា ក្នុងអយុត្តិធម៌ លួចលង្ហាត គ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីម្នាក់ៗបានស្រួល ល្អពីរោះតែសំដីក្រៅ តែមេ ទន្ទេញចាំមាត់ សំរាប់បង្រៀនសិស្សានុសិស្ស អោយគ្នាសូត្រមួយថ្ងៃៗអំពី សេចក្តីល្អទៀងត្រង់សម្បជញ្ញៈ ករុណាយកិច្ច ចិត្តមេត្តា ចិត្តបរិសុទ្ធ ចិត្ត

មនុស្សធម៌ តែក្នុងជីវិត ក្នុងសង្គម រឿងល្អទាំងអស់អំបាញ់មិញ ដែល
បានរៀនចេះពីសាលាមក ហើយយកមកប្រើស្ទើរតែមិនកើត ក្នុងជីវិត
នេះ ។

គង់ : លោកប្អូនកុំអាលផ្ទះភ្លាម អញ្ជើញនិយាយប្រាប់យើងអោយស្រួលមក
រឿងយ៉ាងម៉េច ?

ជាតិគ : រឿងខ្លានបុកពីម្សិល !

សុខ : ឈ្លើយគិតអោយសព្វទៅ មិនត្រូវយើងចង់ដឹងរឿងគេទេ ។
មកទៅធ្វើការវិញពួកយើង ។

គង់ : រឿងនេះវាទាក់ទងដល់យើងទាំងអស់គ្នា សុខត្រូវតែយើងចង់ដឹងបាន
ត្រូវ ។

ជាតិគ : បងទាំងអស់សួរខ្ញុំថា រឿងបុកខ្លានរួចវាម្តេច ទៅចុះក្រែងដឹងស្រាប់
ហើយរឿងលុយ ១ម៉ឺន ។

មាន : អើ ... អើ ... អើ ...

ជាតិគ : ឥលូវស្ងាត់តូចទៅហើយ ថៅកែថាគាត់ មិនដឹងទេ ។

ថ្ងៃ : ពួកអាឆាយទុនទុកចិត្តមិនបានទេ ដូចគ្រីឆ្ការអញ្ចឹង ដើម្បីវាធំធាត់ វា
គ្មានញញើត និងស៊ីកូនឯងឡើយ ។

សុខ : លោកបងបំ គាត់មិនជឿខ្ញុំ ។ និយាយប្រាប់ថាអោយប្រយ័ត្ន គិតលោ
ថៅកែ មិនទទួលដឹងយើងងាប់តែម្តង ។

ជាតិគ : ឥលូវ ឮ ហំឡាំប៉ា អោយខាងតែបាន ។

សុខ : អា ! លេងមិនកើតទេដូចនេះ រឿងនេះធំណាស់ !

មាន : មកទៅធ្វើការវិញ គិតលោរាលដាលដល់យើង រឿងនេះអញច្បាស់ជា
មិនយកជីវភាពមកភ្លៀតភ្លៀកទេ ។ អញស្រេចតែមិនដឹង រួចគ្នាតែប៉ុន

និងហើយ ។ គុំ៖ លីស្ទរដូចជាថៅកែមកវិញហើយ មកទៅធ្វើការវិញពួក
យើង ។

ថ្ងៃ : លោកប្អូនមើលផងណា លោកបងហំតែហួសចិត្តគាត់ៗព្រលែងឥតស្គាល់
ថៅកែថៅកំអ្វីទេ ។

គង់ : បើមាន រឿងមិនស្រួល មើលទៅហៅពួកយើងផង ។ ទាំងអស់គ្នាត្រឡប់
ទៅធ្វើការវិញទៅ ។

ភាគទី ៤

ជានិត - ថៅកែ និង តែតុច

- ថៅកែ : អញថាម៉ាត់ណា ម៉ាត់ហ្នឹងហើយ ។ អាហំតិចលោថាអញមិនប្រាប់ ។ តែ
គេចាប់អញៗឆ្លើយថា អញមិនដឹងអ្វីទេ ហើយអញត្រូវតែចេញឈ្មោះ
ប្តឹងអាងងទៀតផង ដោយចោទថាអាងងធ្វើការខ្លីខ្លា បើកឡានអញទៅ
បុកឡាន អុងប៉ាង ហុងលី ។
- ហំ : ខ្ញុំសូមអរគុណថៅកែហើយៗ ដើម្បីតបគុណនេះ ខ្ញុំសូមជំរាបថៅកែជា
មុនវិញថា តែគេចាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំឆ្លើយប្រាប់រាជការ នូវរឿងពិតហើយ គឺថៅកែ
បានប្រើខ្ញុំអោយធ្វើអំពើដ៏លាមកនោះមែន ដោយសន្យាថាអោយខ្ញុំ
១ម៉ឺនរៀល ។
- ជានិត : សូមទោស ... ថៅកែ ១ម៉ឺនរៀល ល្មមអោយទៅពូហំដែរ ដូចជាធ្វើ
ទានអោយប្រពន្ធកូនម្តាយ ឪពុកគាត់ចុះ ។
- ថៅកែ : (គំហក) ខ្ញុំនិយាយឯងដឹងរឿងអ្វីដែរ គិតតែកាន់បញ្ជីអោយត្រឹមត្រូវទៅ
មិនគិតទេ ។ អញទៅជួបគេបន្តិច ថៅកែធ្វើជាដើរចេញទៅ ពូហំចង់
ដើរចេញទៅតាម ឃើញដូចនេះ ថៅកែ ក៏ចូលមកវិញ ពុទ្ធោ ! ពុទ្ធោ !
គ្មានឈ្លឹងឯណាមកទាមខ្ញុំទេ អោយជាប់ជាងឈ្លឹងមនុស្សទេ ។
- ហំ : មិនដឹងនរណាជាឈ្លឹង នរណាទេ ថៅកែជាឈ្លឹង គូលី ឬ គូលីជា
ឈ្លឹងថៅកែ ?

ភាគទី ៥

មនុស្សជីវិតមនោឃ័យ (ប្រពន្ធតូហំ) ចូលមក

នាងយ៉ាន : (ដើរចូលមកដោយយំបណ្តើរ ចូលមកឃើញថៅកែមុន មិនទាន់ឃើញ ប្តីនាងទេ) ឱ ! ព្រះគេជគុណម្ចាស់អើយ ! ជួយខ្ញុំផងចុះ រឿងអ្វីបានជា បាត់ប្តី ខ្ញុំមិនឃើញមកផ្ទះ ហើយស្រាប់តែមានលិព្វកតិញមកពីខ្លួនខ្ញុំ (យំ) ។

ថៅកែ : ឃើញទេអាហំ អញនិយាយអាងមិនជឿ (នាងយ៉ានក៏ឃើញប្តីខ្លួន)

យ៉ាន : យី ! ពុកវា ! តើមានរឿងអ្វី ប្រាប់ខ្ញុំអោយដឹងផង ។

ហំ : តើពួកគិញ គេមកធ្វើដូចម្តេចខ្លះ ?

យ៉ាន : ខ្ញុំកំពុងតែ ជាត់បាយ ម៉ែគាត់ទើបនឹងមកពីវត្ត មីកាទូចកំពុងរៀបចំ សៀវភៅចាស់ៗរបស់វា ស្រាប់តែមានមនុស្សពីរនាក់ចូលមកតាមទ្វារ មុខ ខ្ញុំក្រឡេកមើលទៅខាងក្រៅឃើញពីរបីនាក់ទៀត ពួនជុំវិញផ្ទះ ព្រលឹងខ្ញុំមិនដឹងទៅឯណាទេ ស្រាប់តែលោកមួយសួរខ្ញុំថា នែ អ្នកតែក្នុង ហំ ទៅឯណា ? ខ្ញុំថា : លោកអើយបាត់តាំងពីព្រឹកម្សិល មិនទាន់ឃើញ ត្រឡប់មកផ្ទះវិញផង ខ្ញុំមិនដឹងដែរ ។ លោកទាំងនោះក៏មើលសំឡឹង ចោលភ្នែកពេញខ្ទមយើង រួចលោកម្នាក់ទៀតសួរទៅម៉ែថា “លោក យាយក្រែងបានដឹងថា តែក្នុងហំនៅឯណាដែរ ឮ ម៉ែ លើកដៃសំពះ ហើយនិយាយថា : ចាស់ទេ យកព្រះពុទ្ធដើមជាប្រធាន ខ្ញុំមិនបានដឹង ទេ” ។ ពួកអស់លោកក៏ថយទៅវិញទៅ កាទូចលបមើលថាឃើញឡើង ឡានហ្ស៊ីបទៅ ។ ពួកជិតខាងគេក៏មករោមយើងអ្វី សួរថាពួកគិញមករក ចាប់អ្នកហំហើយ ។ ឱ ! ពុទ្ធាអើយ តើខ្ញុំវាងទៅធ្វើអ្វីនរណា ?

ចៅកែ : ខ្សាំងអើយ ! អាហំវាឆ្កួតហើយ វាចង់ជាប់គុក វាចង់ងាប់អញអាណិតវា
អញប្រាប់វាថា អោយវាគេចខ្លួនទៅ វាមិនព្រម ។ បន្តិចទៀតពួកគឺញ
អូសក្បាលពីកន្លែងនេះហើយបើវាទៅទីទាំងអញដូចនេះ ។

យ៉ាន : ចុះរឿងអ្វី ! មានរឿងអ្វីបានជាគេរកចាប់ ?

ចៅកែ : វាស្រវឹងឆ្កួត បើកឡានបុកឡានចៅកែហុងលីពីម្សិលដោយមានគ្រោះ
ថ្នាក់ស្លាប់អ្នកជិះដល់ទៅ ៣ នាក់ ។

យ៉ាន : ឱពុទ្ធាអើយ ! ដាច់ខ្យល់ស្លាប់ទៅល្អជាងជាង ។ ចុះឥលូវត្រូវធ្វើដូចម្តេច ?

ចៅកែ : ធ្វើម្តេច ! ថាអោយវាគេចសិន អោយតែរួចមួយគ្រាសិនទៅ ។ អញនឹង
រែកផ្លូវទៅទៀត ហើយអញក៏មិនមែនធ្មេចភ្នែកមិនមើល ខុសត្រូវលើ
ខ្សាំងឯង យាយចាន់ និងកាទូចដែរ ។

យ៉ាន : ចុះឪវា បើចៅកែគាត់មានប្រសាសន៍ដូចនេះហើយ នៅចាំធ្វើស្តីទៀតក៏
ស្លាប់មិនបាន ។

ចៅកែ : អាហំ ឥលូវប្លែកណាស់ ។

យ៉ាន : ឪវា ! ខ្ញុំអង្វរចៅកែចុះ តែជាប់គុកហើយឈ្មោះយើងមិនល្អទេ ។ គេឯង
ជិតខាង គេធ្លាប់ស្គាល់យើងគេថា “ ឆំ ! អ្នកហំជាប់គុកហើយ ” ។ កូន
យើងដែលទៅរៀនគេថា ឆំ ! កូននេះឪពុកវាជាប់គុក តើអោយគ្នាយក
មុខទៅទុកឯណា ? ម៉ែ បើគាត់ជ្រាបរឿងនេះហើយ គាត់នឹងព្រួយដាច់
ខ្យល់មិនខាន ។ ជាប់គុកលោតែគេបណ្តឹងអោយឯង មកធ្វើការជាប់ខ្នោះ
ដៃ ស្លៀកខៀវពាក់ខៀវ ខ្ញុំខ្មាសដាច់ខ្យល់ហើយ ។ ចៅកែគាត់និយាយ
យើង តោងស្តាប់ តោងតាមគាត់ ដែលស្រឡាញ់យើង គាត់ចង់តែអោយ
យើងបានស្រួល ម្តេចក៏ឪវាមិនព្រមធ្វើតាមកុំឈប់នៅស្ងៀម គិតមើល
អោយមែនទែន អាណិតកេរ្តិ៍ឈ្មោះកូនស្រី អាណិតម្តាយអាណិតខ្ញុំ ។

ស្ដីអោយបែកប្រាត់ប្រាស់ កុំអោយមានលីថាមានជាប់គុក ពូជយើង
ក្រមែន តែគ្មាននរណាដែលជាប់គុកទេ ។

ថៅកែ : ហីឡានយក ៣០០:០០ទៅ ! ហង ១០០ យាយចាន់ ១០០
មីកាទូច ១០០ ។

ហំ : កុំយក ! កុំធ្វើថោក រស់ដោយសារគេដាក់ទាននោះ !

ថៅកែ : ឡានហង ជួយស្តាប់មើលសំដីវា ។ រស់តាំងពីនោះមកដោយសារអ្នក
ណា បើមិនដោយសារអញ ? យក ៣០០ទៅឡាន អញធ្វើបុណ្យ ។

ហំ : កុំ ! កុំប្រមទទួល បុណ្យពីមនុស្សបាប ។

យ៉ាន : ឪវា ឯងថាអ្វីអញ្ចេះ ថៅកែគាត់ជាអ្នកមានគុណលើយើង ។

ថៅកែ : ហង លី នឹងត្រចៀកហងស្រាប់ហើយ និចលោថាអញបញ្ជូនណា ។

យ៉ាន : ចាស់ ! ខ្ញុំក៏ឆ្ងល់ណាស់ដែរ ។ ចុះគេខឹងថៅកែពីរឿងអ្វី រហូតដល់ដាក់
ទានលុយកាក់មិនអោយយក ? មានតែឯងខំរកលុយអោយ បានច្រើន
ហូរហៀរមក កុំបានព្រឹកខ្វះល្ងាច គ្មានអង្គរប្រចាំពាង គ្មានសំពត់អាវ
សំរាប់ផ្លាស់ ? គ្មានអ្វីជាទៀងសំរាប់ទ្រទ្រង់ជីវិតសោះ ។

ហំ : កុំយកមកនិយាយវែងពេកទៅផ្ទះ ទៅអីទៅ !

យ៉ាន : ឪវា ! ខ្ញុំលែងយល់ឯងហើយ !

ហំ : យល់ឬមិនយល់ ទៅផ្ទះទៅ រឿងអញស្រេចនឹងអញ ឯងកុំចេះដឹងអ្វី ។

យ៉ាន : ខ្ញុំមិនទៅទេ ។

ហំ : នែ និយាយអោយចេះស្តាប់ ឯងមិនបានដឹងរឿងក្នុង កុំមកធ្វើជាចេះ
ដែរ ។

យ៉ាន : អាងអ្វី អាងតែគេមិនដឹងរឿង ។ ឯងអ្នកចេះដឹង ម្ដេចក៏ធ្វើអោយថៅកែ
ពិបាកដោយសារ ?

ហំ : មីនេះ គំនិតខ្ញុំ គេក្រាស់ណាស់ ជ្រៅណាស់ ។

យ៉ាន : (យំកាន់តែខ្លាំង) បើខ្ញុំគេ ក៏វាមិនអីដែរ កុំអោយតែជាប់គុក ។

ហំ : យី ! មីនេះ ! (រឹងប្រលោត)

ផានិត : ឮហំ ! ឮហំ ! កុំប្រលោត បើមីងគាត់ល្ងង់ កុំយកសេចក្តីល្ងង់ទៅតប ។

ថៅកែ : អា ផានិត អាងចេះដឹងអ្វីដែរ ? រឿយអាងគិតតែបូកលុយទៅ តិចអញ ដេញចោល អោយឈប់ធ្វើការឥលូវ ។

ផានិត : បូកលេខមិនកើតទៀតទេ ! វាប្រឡងខ្ពង់អស់ហើយ ឯងថាត្រូវ ស្រាប់តែ ខ្ពង់គេ ថាខុសទៅវិញ ។ ក្បួនដែលគេបង្រៀនខ្ញុំ ឯសាលាទាំងប៉ុន្មាន យកមកប្រើក្នុងជីវិតនេះមិនត្រូវសោះ ។ ក្បួនប្រាប់ថាធ្វើនេះ “ល្អ” ជីវិតថា “ឆោត” ក្បួនថា “ចេះ” ជីវិតថា “ល្ងង់” ក្បួនថា “ទាប” ជីវិតថា “ខ្ពស់” ។

ថៅកែ : អាផានិត ឈប់និយាយ អញដេញអាងឯអោយឈប់ធ្វើការឥលូវ ហើយ ។

ផានិត : មិនចាំថៅកែដេញទាន់ទេ ខ្ញុំឈប់មុនហើយ ព្រោះច្រមុះវាមិនចៀប ខ្ញុំ ទ្រាំនៅជិតគំរង់ មិនបានឡើយ ។

ថៅកែ : អាផានិត ... អាផានិត ...

ផានិត : មានការអ្វីថៅកែ ?

ឆាកទី ៦

បន្ទុស្វ័យដែលថែបកម្មករ សុខ ត្រី មាន គង់

ចៅកែ : ចុះពួកអាអស់ទាំងនេះ ទៅណាមកណា ដើរចោលការ ? យី ! ពួក
អានេះ ការនៅដៃ វាហ៊ានដើរចោលការ ។

គង់ : ពួកខ្ញុំ លឺសូរមានការ ជជែកខ្លាំងពេក ហាក់ដូចជាមានរឿងអ្វី បានជា
បបួលគ្នាមកមើល ។

ចៅកែ : ទៅ ! នាំគ្នាទៅធ្វើវិញភ្លាមទៅ !

ទ្រី : បាទ ! សួរសុខទុក្ខលោកបងហំបន្តិចសិន ។

ចៅកែ : យី ! អាងអស់នេះ វាឡើងបាងទាំងអស់គ្នាហើយ ! អញនិយាយអ្វីក៏
គ្មាននរណាស្តាប់ដែរឥឡូវ ។ បើដណ្តើមតែធំទាំងអស់ បានអ្នកណាធ្វើ
គូលី អ្នកណាធ្វើចៅកែ ? ឬមួយអាងអស់នេះ ដូចជាពួកគូលីឯទៀត ។
មួយថ្ងៃ គ្មានធ្វើការអ្វីសោះជំនុំគ្នា តែពីគិតបះបោរ តំឡើងប្រាក់ខែ ។
អញប្រាប់ឯងមុនធ្វើជាមួយ ចៅកែណាទៀតបាន ជាមួយអញមិនបានជា
ជាចំខាត ។ កើតមកជាមនុស្សក្នុងសង្គមវាតែងមានឋានៈ ខ្ពស់ទាបជា
ធម្មតាតាមចង្វាក់តាក់តែងមក ។ ចុះបើយើងចេះតែបះបោរចង់ស្មើមុខ
ដូចៗគ្នា តើបាននរណាធ្វើមេ នរណាធ្វើកូន ? ស្តាប់បានទេ អាសុខ
អាមាន ?

សុខ : បាទ !

មាន : ព្រះបាទម្ចាស់ !

ចៅកែ : អាគង់ ! អាទ្រី !

អាគង់ : មិនយល់ មិនដឹងជាចៅកែ ចង់អ្វីអំបាញ់មិញ ?

ចៅកែ : ឈ្លើយ ទៅ អាមនុស្សមិនយល់ នៅតែមិនយល់ដែលនេះឯង ។
(កម្មករទាំងអស់រៀបទៅ) ។

ជាតិ : កុំអាលអញ្ជើញទៅបងទាំងអស់គ្នា ។ ខាតការមួយព្រឹកចុះ ថ្ងៃនេះចាំ
ជួយស្តាប់ ជួយលឺ រឿងពូហំផង ។

ចៅកែ : អាជាតិ អាណាធ្វើអ្វីឯង ?

ជាតិ : ចៅកែ ឯងហ្នឹងធ្វើខ្ញុំ ! ធ្វើអោយខ្ញុំឆ្គួតចិត្ត លើមនុស្សដែលឃើញតែពី
លុយ ពីមាន ។ រស់សព្វថ្ងៃរស់សំរាប់ តែគិតធ្វើម៉េចបើកលុយ អោយ
ហើយ ។ ក្នុងការគិតនេះគ្មានគិតល្អជាទេ គិតតែពីរកល្បិច អយុត្តិធម៌
លេងស្លៀត អាក្រក់គ្រប់យ៉ាង តាំងពីប្រើវិធីស្លូតបាត់ វិធីកៀងមនុស្ស
អោយចូលដៃជាមួយខ្លួន រហូតដល់ធ្វើគ្រោងការសំលាប់មនុស្ស ដែល
អាចក្លាយទៅជាចំបាំងចក្រពត្តិ គ្រប់យ៉ាង ដើម្បីអោយតែបានលុយ បាន
លុយច្រើនៗជាងគេ ។

ចៅកែ : (ស្រែក) អាជាតិ ! ចេញពីផ្ទះអញអោយឆាប់ !

ជាតិ : ខ្ញុំចោទចៅកែ ឯងពេញទីថាជាចោរ ចោរជាន់ខ្ពស់ ព្រោះចេះបន្លំតែពិត
ជាចោរ ចោរអាក្រក់ជាងចោរឯទៀតៗផង ។ ខ្ញុំ ចោទចៅកែឯងថា ជា
មនុស្សសំលាប់មនុស្ស ដូចជាសំលាប់ បីនាក់ក្នុងកាលបុកឡានពីម្សិល ។

ចៅកែ : មិនមែនអញទេ គឺអាហាំ ។

ជាតិ : មិនមែនពូហំទេ គឺចៅកែឯង ជួលពូហំអោយប្រព្រឹត្ត បទឧក្រិដ្ឋនោះ
ដល់ពូហំធ្វើហើយ មិនព្រមអោយ ១ម៉ឺនរៀលទៅគាត់ទៀត ។ នេះ
ហើយសេចក្តីពិត ។ បងចូរដឹង បងមាន បងសុខ បងគង់ បងទ្រី ជួយ
ស្តាប់ ជួយលឺ ចៅកែយើងជាចិត្តចោរ ចោរប្លន់តែទាំងអស់គ្នា ។

ចៅកែ : ទេ ! ទេ ! អញមិនមែនចោរទេ ។ ខ្ញុំនជួយអញផង អាមាន អាគង់
អាសុខ អាទ្រី បើមានពួកគិតញាមកសួររឿងអ្វី គោងឯងជួយអញផង ចាំ
អញអោយលុយ ។

ហំ : នែ ! មិត្តទាំងបួន ! យើងជឿថា ឯងទាំងអស់គ្នាបានភ្នំភ្នែកខ្លះហើយ
ចៅកែនេះគ្មាននឹកអាណិតយើង ស្រលាញ់យើងដូចសំដី នែឯនិយាយ
នោះទេ គិតតែពីប្រើយើង ដើម្បីយកញើសឈាមយើង ទៅពួកអោយ
បានជាលុយ ជួនកាលបោកយើង ដូចបានបោកអញ ជាភស្តុតាងស្រាប់ ។
លុះអំណាចចង់ចំណេញខ្លាំងពេក ចៅកែមិនញញើត និងប្រើវិធី
អមនុស្សឡើយ ពួកនេះគ្មានចេះស្នេហាជាតិ ដល់តិចតួចទេ មាតុភូមិ
របស់គេគឺ “ លុយ ” នេះឯង ។

យ៉ាង : ពុទ្ធាអើយ !

ចៅកែ : អាបួននាក់ឯង គ្មានដឹងលីអ្វីទេណា ! បើគេសួរចាំអញគិតអោយម្នាក់ៗ
៥០០៖០០ ។

ហំ : លុយ ៥០០ ។ ចាយតែមួយភ្លែតអស់ហើយ ។ ឬ សេចក្តីយុត្តិធម៌ទៀត
បើយើងយកមកដាក់ក្នុងខ្លួនបានហើយ មិនចេះសាបសូន្យទេ ។ មិត្តទាំង
បួន ត្រូវពិចារណាអោយមែនទែន ។

ចៅកែ : សេចក្តីយុត្តិធម៌ មានតែឈ្មោះទេ ! ក្នុងលោកនេះ គ្មាននរណាប្រតិបត្តិ
សេចក្តីយុត្តិធម៌បានឡើយ ។ ពីព្រោះ ឬ មួយតាមការពិតគ្មាន សេចក្តី
យុត្តិធម៌ទេ ឬ មួយជនមួយពួក ចេះតែមានរបៀបយល់លើ សេចក្តី
យុត្តិធម៌ប្លែកៗគ្នា ។ យុត្តិធម៌របស់ជនមួយក្រុម ខុសនឹង យុត្តិធម៌របស់
ជនមួយក្រុមទៀត ។ ទាំងពីរក្រុមធ្វើអំពើផ្ទុយគ្នាស្រលះ តែក្រុមមួយៗ
សុទ្ធតែប្រកាសខ្លួនថា ខ្លួនធ្វើតាមសេចក្តី យុត្តិធម៌ទាំងអស់ ។ ដូចនេះនៅ

ទីបំផុត មានតែ “លុយ” ទេ ដែលអាចធ្វើជាអាជ្ញាកណ្តាល កាត់សេចក្តី
ជជែក នៅលើសេចក្តីយុត្តិធម៌ ឬ អយុត្តិធម៌ ។ យកលុយវិញទៅ អាបួន
នាក់ អញអោយម្នាក់ៗ មួយពាន់រៀល បើឯងឆ្លើយថា មិនបានដឹងលី
រឿងអ្វីទេ ។

ជាតិក : បងទាំងបួន កុំអោយគេយកទឹកលុយ មកទិញទឹកចិត្តយើងបាន ។ កុំធ្វើ
ជាមនុស្ស “សំបក” សុខចិត្តលក់គំនិតអោយគេអស់ នៅតែ “សំបក”
ខ្លួនសំរាប់ធ្វើការជាអាយ៉ង ចាក់ត្អូកទៅតាមគេញាក់ដោយកំលាំងលុយ ។

ហំ : មិត្តទាំងបួន ពេលនេះថៅកែត្រូវការឯង គេថាអោយឯងម្នាក់ៗ ១ពាន់
រៀលដល់គេផុតត្រូវការឯង គេអាចប្រើស្លៀតមួយកាច់ពី ឯងម្នាក់ជាង
១ពាន់រៀលវិញផង ពីព្រោះមនុស្សនេះ គ្មានជឿលើសេចក្តីយុត្តិធម៌លើ
អំពើល្អខ្ពស់ទាបឡើយ ។

យ៉ាន : ឱ ! ឪវាអើយ ! ខ្ញុំទើបនឹងដឹងរឿង ថៅកែ យើងចិត្តចោរ ជាមនុស្ស
អាក្រក់ណាស់ ។

ថៅកែ : (និយាយតែម្នាក់ឯង) នៅទីបំផុត ខ្ញុំនៅតែម្នាក់ឯងទេដឹង ? ទេដូចនេះ
មិនកើតទេ អញយកលុយអញចាយទាំងអស់ អោយតែអញបានបក្ស
ពួក គ្រាន់ធ្វើជាគ្នា កុំអោយចិត្តអញកំព្រាពេក ។ (លឺ) អាមាន ! អញ
អោយឯង ៣ពាន់ អាឯងថាដូចម្តេច ?

មាន : ថៅកែ ... ថៅកែ ... ចុះអាសុខ ?

ហំ : គេប្រើស្លៀតបំបែកគ្នាយើងហើយ ត្រូវយើងចងគ្នាជាបាច់វិញអោយបាន
ទើបផ្តួលពួកជិះជាន់មនុស្សបាន ។

សុខ : ល្បីយ លុយដែលថៅកែបំរុងអោយពួកខ្ញុំ ថៅកែវេរទៅអោយលោក
បងផងចុះ ។

ហំ : ទេអាសុខ អញមិនព្រមយកលុយនេះទៀតទេ អញសុខចិត្តអោយវង្ស
ត្រកូលអញស្លាប់ចុះ ដើម្បីសេចក្តីពិតផ្ទះឡើង រួចទើបបានដឹងលីគ្រប់ៗ
គ្នាហើយ រកផ្លូវដោះស្រាយអោយបានឃើញ ។

ថៅកែ : អញក៏មិនខ្ចីអោយ អាងងដែរ លុយអញមាន អញសុខចិត្តដុតចោល ។

ផានិត : លោកអើយជួយស្តាប់ ពីរោះណាស់ មានលុយស៊ីដុតចោល ត្រង់អ្នកក្រ
មិនព្រមជួយ ។

ថៅកែ : (ចង់រត់ចេញ) នៅជជែកជាមួយអាអស់នេះ មិនបានជាការសោះ !...

ហំ : ពួកយើងស្នាក់ កុំអោយចេញរួច ហ៊ុមថៅកែ ចិត្តចោរនាយទុនទុច្ចរិត
នេះអោយជាប់(ទាំងអស់គ្នា ធ្វើតាមកម្មករទាំងបួន ធ្វើដោយញញើត
ញញើម) ។

ថៅកែ : ណ្ហើយ អាឯនាក់ អញនិយាយជាចុងបង្អើយចុះ អាសុខ ១ម៉ឺន អាទ្រី
១ម៉ឺន អាគង់ ១ម៉ឺន ។

មាន : ១ម៉ឺនថៅកែហ៊ានអោយ ១ម៉ឺន ?

ថៅកែ : អើ ! អញអោយ ១ម៉ឺន ។

យ៉ាង : មានអើយ ! លុយបានដោយសំនុក ក្តៅក្រហាយ មានឯងយកទៅក៏ទុក
បានមិនយូរដែរ ។ លុយរកបានដោយងាយ ចាយក៏ដោយងាយប្រហែល
ជាមានឯង យកទៅលេងល្បែងចាញ់អស់ផង មើលទៅ ចុះដល់អស់
លុយនោះទៅ មានឯងយ៉ាងដូចម្តេចទៅទៀត ក្រៅពីនឹកស្តាយថា អញ
បានករគេបានក្បត់មិត្ត អ្នកក្រដូចគ្នា ។ រំពឹងលើថៅកែ គេមិនមែនជួយ
ឯងមួយជីវិតទេ គេមើលឃើញតែលុយនឹងគ្នា គេបីបួននាក់ប៉ុន្មាននោះ ។

គង់ : មែន ! ពួកយើងកុំចាញ់បោកថៅកែ កុំចាញ់បោកអាពួកនាយទុនមូលផល
ដែលជាល្បឿងជញ្ជក់ឈាម អារកយើងជិះជាន់យើង បិតញើស បិតឈាម

យើងគ្រប់ពេលវេលា ។ យើងត្រូវតែរួមគ្នាពួកដៃគ្នា ចងសាមគ្គីអោយស្អិត
រមួក ហើយពុះពាររកសង្គ្រោះទាល់តែឃើញ ។

ទ្រី : អាគង់និយាយត្រូវ ! ខ្ញុំមិនព្រមយកលុយ ១ម៉ឺនរបស់ថៅកែ ដើម្បីអោយ
មិត្តអ្នក ក្រដូចគ្នា ស្លាប់ដោយអយុត្តិធម៌ទេ ។

ផានិត : បងគង់ បង ទ្រីនិយាយត្រូវណាស់ ។ ខ្លួនខ្ញុំ ក៏សុំចូលដៃជាមួយនឹង ពួក
បងៗដែរ ។ យើងទាំងអស់គ្នាគោរពរួមដៃគ្នាចង្អុលមុខចោរ អោយចំចោរ
ជាន់ខ្ពស់ ដែលចេះប្រើវិធី និងគ្រឿងរាប់មិនអស់ សំរាប់បំផ្លាញសង្គម
ខ្មែរ សង្គមមនុស្ស ។ ចោរបែបនេះ ខ្លាំងជាងចោរធម្មតា ដែលលួច ឬ
ប្លន់ឯកជន ព្រោះចោរលួចប្លន់ហុកឈាមខ្មែរ គ្រប់គ្នា ដោយប្រើវិធី បន្ត
បំបាត់ ស្លូកប៉ាន់ និងអំពើអមនុស្សច្រើនទៀត ។
ចោរនេះ ជាចោរប្លន់ជាតិ ព្រោះចោរបែបនេះ មិនខ្លាចនឹងចូលដៃនឹង
បរទេស លក់ជាតិខ្មែរ ដើម្បីខ្លួនបានចំណេញឡើយ ។

ភាគទី ៧

ទាំងអស់គ្នាថែមពួកក្រុមនគរបាលចូលមក

សែហ្វ : អ្នកណាថា ឯណាទៅ ? យើងជាក្រុមនគរបាល ប្រាប់មុខទៅ
យើងមក យើងចាប់ ។ (ទាំងអស់គ្នាជ្រួលភ័យ)

ភ្នាក់ងារទី ២ : កុំជ្រួលនៅអោយស្ងៀម !

ថៅកែ : អស់លោកមករកចាប់តែក្នុង ហំប្លូ ? ឆ្កុះ វា ! ខ្ញុំជាថៅកែឡាន
ឥលូវខ្ញុំប្តឹងថែមទៀត ព្រោះវាបានបំផ្លាញឡានខ្ញុំអោយខូចដែរ ។

ហំ : បាទ ! ខ្ញុំបាទនេះហើយ តែក្នុងហំ លោកចាប់ខ្ញុំចុះ ខ្ញុំមិនរត់ទេ ខ្ញុំ
ព្រមទទួលថា បានប្រព្រឹត្តអំពើអមនុស្សធម៌មែន តែសូមលោកជ្រាប
ថា បើលោកចាប់ខ្ញុំ លោកត្រូវចាប់មនុស្សដែលបានណែនាំ ខ្ញុំអោយ
ធ្វើអំពើឈោរយោងនេះផង ។ មនុស្សនោះខ្ញុំ មិនចាប់ជំរាបលោកទេ
ទុកអោយពួកទាំងអស់ គេជំរាបលោកជំនួសខ្ញុំចុះ ព្រោះខ្ញុំជាមនុស្ស
មានទោស ក្រែងលោកថា សំដីខ្ញុំ យកធ្វើការមិនកើត ។

ថៅកែ : (និយាយឱ្យឮ) អាបួននាក់អញអោយ ពីរម៉ឺន ។

សែហ្វ : ទាំងអស់គ្នា តើមនុស្សណាមួយ ?

ជាតិ : ថៅកែនេះឯង គាត់បានបញ្ជូន ពូហំអោយបើកឡានបុកឡាន
អុងប៉ាង ហុងលី ដោយសន្មតថា អោយពូហំ មួយម៉ឺនរៀល ។

ថៅកែ : អានេះ វាបង្កាច់ខ្ញុំទេលោក វាស្អប់ខ្ញុំ ព្រោះខ្ញុំមិន ព្រមអោយឡើង
ប្រាក់ខែ ។

យ៉ាន : លោកសែហ្វ ! រឿងថៅកែបញ្ជូននេះជារឿងពិតពួកកម្មករឡានទាំង
បួននាក់នេះ ជាសាក្សីស្រាប់ ព្រោះបានដឹងដែរ ។

ហំ : អាមានជំរាបលោកដោយត្រង់ទៅ ។

ចៅកែ : អាមាន ... នែ ... (ឱប) ពីរម៉ឺនរៀល ។

សែហ្វ : ម្តេចក៏នៅស្ងៀមទាំងអស់គ្នាហើយ ! មើលឆ្លើយប្រាប់ខ្ញុំ អោយត្រង់
មកថា តើចៅកែនេះបាន ប្រើតែកុងអោយបុកឡាន គេមែន ឬ ទេ
បើមែនថាមែន បើទេថាទេ (ចង្អុលទៅកម្មករទ្រី) មែនឬ អ្នក ឯ
ណោះ ?

ចៅកែ : អាទ្រី

ហំ : អាទ្រី

ទ្រី : មែន !

ចៅកែ : វាភរទេ ! វាភរទេ !

សែហ្វ : ចុះអ្នកនេះ ?

ចៅកែ : អាគង់អាណិតអញ !

ហំ : អាគង់អាណិតខ្លួនអាងង !

គង់ : មែន !

ចៅកែ : លោកសែហ្វ ! កុំជឿវា វាចូលដៃគ្នា សំលាប់ខ្ញុំហើយ ។

សែហ្វ : ចុះអ្នកឯណោះទៀត ?

ម៉ាន់ : មែន !

សុខ : មែន !

ចៅកែ : ឱពុទ្ធាអើយ !

សែហ្វ : អ្នកនេះជាប្រពន្ធតែកុងហំ ឬ ?

យ៉ាន : ចាស់ លោក ! ប្តីខ្ញុំបានបុកឡានចៅកែ ហុងលី ព្រោះចង់បានលុយ ?
១ម៉ឺនអោយខ្ញុំ តាមសេចក្តីសន្យារបស់ចៅកែដល់ប្តីខ្ញុំ បានធ្វើអំពើ
នោះ ហើយចៅកែនេះមិនព្រមទាំងបើកលុយ ១ម៉ឺនរៀលនោះ
អោយប្តីខ្ញុំផង ។

សែហ្វ : បាទ ! បាទខ្ញុំ យល់ហើយរឿងនេះ (ចង្អុលទៅជាតិ)
ចុះលោកប្អូនឯណេះយល់ដូចម្តេចដែរ ។

ចៅកែ : ក្មួយជាតិជួយមាផង ។

ជាតិ : ខ្ញុំ បានអោយយោបល់ហើយ តើឈ្មោះនេះឯង ដែលខ្ញុំស្រែក ចង្អុល
ថា ចោរនោះ ពេលដែលពួកលោកមកដល់ ។ (ចៅកែអូសដៃ មេ
នគរបាលទៅខ្សឹប) ។

សែហ្វ : តាងនាមក្រសួងនគរបាល ខ្ញុំសំរេចថា ត្រូវនាំខ្លួនឈ្មោះ ហាំ ទៅ
ក្រសួងនគរបាលជាតិទៅចូលចាប់ (ភ្នាក់ងារនគរបាល ក៏ប្រតិបត្តិ
តាម ។ ចាប់តែពូហាំ) ។

ហាំ : អរគុណ ហើយមិត្តទាំងអស់គ្នា ។ ម៉ែវាថែទាំកូន និងម្តាយអោយបាន
ស្រួលផង ។

ចៅកែ : ពួកអាងទាំងអស់គ្នា ឈប់ធ្វើការពីផ្ទះអញទៅ ទៅណាទៅចុះ !
ពួកអាក្រពើ !

សែហ្វ : ទៅ ! ទៅក្រសួងនគរបាល ។ (ប្រាស និងវាយពូហាំ) ។

យ៉ាន : (ដោយស្រែកយំ) លោកអើយកុំធ្វើបាបប្តីខ្ញុំ(រត់ចេញទៅ) ។

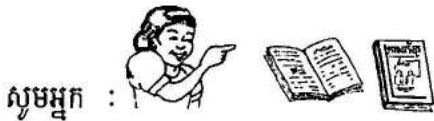
គង់ : ឱ ! អ្នកក្រអើយ ! តើខែណា ! ឆ្នាំណា ! សតវត្សណា ! ទើបបំរះ
រួចពីការជិះជាន់បែបនេះ ។ តើកាលណាទៅទើបមានយុត្តិធម៌ ។

សែហ្វ : ឈប់ ! ឈប់និយាយ (ប្រាប់នគរបាល) ចាប់វាភ្លាម ! នគរបាល
ចូលចាប់ពួកឯងចង់ទៀត ។

ជានិត : បញ្ហាស្រដៀងៗគ្នាបានចោទពេញទំហឹង នៅក្នុងសង្គមខ្មែរសព្វថ្ងៃ ដែលទើបនឹងរួចពី ការជិះជាន់របស់អាណានិគមការ គ្រាន់តែចាប់ ពួហំ ទៅដាក់គុក មិនមែនដោះស្រាយ បញ្ហាទាំងនោះអោយបាន ស្រឡះទេ នាទីយើងឥលូវ គ្រាន់តែស្តង់ឡើង អោយលោកអ្នកចាប់ អារម្មណ៍ លើបញ្ហាសង្គមខ្មែរខ្លះ អោយបានច្បាស់ផ្លូវត្រូវសំរាប់ដោះ ស្រាយ លោកទាំងអស់គ្នាជួយគិតចុះ នៅពេលដែលលោក អ្នកបាន មកឃើញ រឿងប្រឌិត លើរឿងពិតនៃបញ្ហាខ្លះ នៃសង្គមខ្មែរយើង រួចហើយនេះ ។

ថ្ងៃទី ៩ ខែតុលា គ.ស. ១៩៥៦

ចូរថែទាំសៀវភៅរបស់អ្នក

- សូមអ្នក :
១. ដាក់ក្របសៀវភៅរបស់អ្នកដោយច្បាស់ល្អ ក្រដាស (ក្រដាសកាសែត រឺទស្សនាវដ្តី អាចប្រើបានដែរ) ។
 ២. សំអាតដៃរបស់អ្នកដោយបានស្អាត មុនពេលចាប់កាន់ រឺបើកទំព័រសៀវភៅ ។
 ៣. នៅពេលប្រើប្រាស់សៀវភៅថ្មីជាលើកដំបូង សូមដាក់សៀវភៅផ្ដេកជាមុន រួចបើកមួយ ពីររឺបីទំព័រសិន ។ នៅពេលបើកទំព័រសៀវភៅ សូមសង្កេតមើលគល់សន្លឹកសៀវភៅផង ។ បើមានរបើក រឺរបេះចេញ សូមរកការបិទវាវិញយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន ។
 ៤. ប្រើក្រដាសមួយសន្លឹក ដើម្បីសៀតសំគាល់ទំព័រក្នុងសៀវភៅ ។
 ៥. បិទទំព័រសៀវភៅដែលរហែកដោយបានភ្លាមៗ ។
 ៦. កាន់សៀវភៅដោយប្រុងប្រយ័ត្ននៅពេលហុចពីមនុស្សម្នាក់ទៅម្នាក់ទៀត ។
 ៧. ទុកសៀវភៅកន្លែងស្ងួតស្អាតជានិច្ច ។
 ៨. នៅពេលអ្នកបាត់សៀវភៅ សូមជំរាបលោកគ្រូ អ្នកគ្រូភ្លាម ។

- សូមអ្នក :
១. កុំបត់ទំព័រសៀវភៅ ។
 ២. កុំសរសេរនៅលើក្រប រឺទំព័រសៀវភៅ ។
 ៣. កុំកាត់រូបភាពចេញពីសៀវភៅ ។
 ៤. កុំហែក រឺផ្ដាច់ទំព័រណាមួយចេញពីសៀវភៅ ។
 ៥. កុំបើកចំហសៀវភៅ រឺផ្ដាច់ទុកចោលនៅពេលមិនប្រើប្រាស់ ។
 ៦. កុំប្រើខ្នាដៃ បីច រឺវត្ថុក្រាស់ៗទៅសៀតសំគាល់ទំព័រក្នុងសៀវភៅ ។
 ៧. កុំបង្ខំញាត់សៀវភៅទៅក្នុងសំបុកដែលមានរបស់របរពេញហើយ ។
 ៨. កុំយកសៀវភៅទូលបាំងថ្លៃ រឺភ្លៀង ។
 ៩. កុំអង្គុយលើសៀវភៅ ។

បោះពុម្ពផ្សាយឡើងវិញលើកទី ១

ដោយគ្រឹះស្ថានបោះពុម្ព និងបែកផ្សាយ
នៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

ព.ស ២៥៤៤

គ.ស ២០០១